אקצירה גוררת קצירה ומחינה גוררת מחינה

אבל נודע לו על קצירה של זדון שבת ושגגת

מלאכות קצירה גוררת קצירה ומחינה

הלכה י: יד ב מיי פ"ו מהלכות שגגות הלכה יה: מו ג מיי׳ פ״ו מהלכות שגגות הלכה י: שו ד מיי׳ פ"ו מהלכות שגגות הלכה א סמג

ח ו שם הלכה ז ופ"י מאכלות מהלכות מהככות אסורות הלכה טז סמג שם: יש ז מיי' פ"ו מהלכות

מוסף תוספות

י א. תימה דהא אית ליה נמי גרירה דגרירה דהא קאמר קצירה גוררת קצירה וטחינה שעמה [וי״ל]. תוס' הרח"ם. ב. דקצירה וטחינה של שגגת שבת חשיב ליה כמו דבר אחד. מוס' הרא"ש. ג. [ו]כגון שהיה לו ידיעה בינתים. שהיה לדיריעה בינהם. ריטנ״ה, T. תימה. תוס׳ הרה״ש, ה. הוה מתני. תוס׳

רב נסים גאוו

י. הכא כגון שאכלו בשני תמחויין מחלקין. אצל . קול [מאמר] ר׳ . במסכת כריתות בפרק אמרו לו אכלת חלב (דף טו) אמר ר' יהושע שמעתי תמחויין בהעלם אחד שהוא חייב על כל אחד ואחד. ובגמרא גרסי היכי דמי ה' תמחויין, אמר שמואל כאותה ששנינו חמשה דברים בעולה מצטרפין הבשר והחלב והייז והסולת הבשר והחלב והיין והסולת והשמן. חזקיה אמר כגון שאכל מה' אברים. ר"ל אמר אפילו תימא באבר אחד משכחת לה בכתף. ר' יצחק אמר כגון שאכל בה' מיני קדירה. ר' יוחנן אמר כגון שאכלה בה׳ טעמים. ורבן גמליאל הוא ראמר אין ידיעה לחצי שיעור. בפרק הבונה (לקמן קהן הכותב ב' בב׳ העלמות אחת בשחרית ואחת בין הערבים, רבן גמליאל מחייב וחכמים קא מיפלגי רבן גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור.

רבינו חננאל (המשר) הרבה אינו חייב אלא אחת, וזה חייב על כל מלאכה ומלאכה חטאת, לא מצטרפי, דהא שגגת שבת וזדון מלאכות פטור הוא דהא אינו חייב אלא אחת בכולן. ואקשינן איני, והא תנן בכריתות פרק ג' אכל חלב וחלב בהעלם אחת חלב ודם (מותר) [ונותר] כו'. והוינן בה ממין אחד צריכא למימר, ואמר ר"ל משום בר תיטיני הכא במאי דאמר תמחויין מחלקין. כלומר אם אכל חלב וחלב בב' תמחויין חייב ב' חטאות. ולא תימא דר' הושע סבר (דאפי׳) [דאכל] חלב בשני חצאי זיתים בהעלם אחד בב' תמחויין, הועים אחו בב חמוויין מחלקין ופטור, אלא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרינן, והוא כגון דאל כדות בבי . תמחויין לפוטרו לא, והנה אכל ב' זיתי חלב בתמחוי

גום שנות היות הית הית הית שגוררת הלירה וטחינה (כ) שעמה יג א מיי פיין מהלי שנגות לא חשיב גרירה דגרירה כדפי׳ בקונט׳ דמה שגוררת קלירה לקלירה לא חשיב גרירה כיון דהוי בהעלם אחד אבל טחינה (מ נודע לו בין קצירה לקצירה שחטא ואע"פ שהעלמה של שניה חלוק שכנגדה חשיבא גרירה משום דקצירה של זדון שבת אינה גוררת

טחינה של שגגת שבת אלא על ידי הקלירה שעמה היא נגררת ישעיקר קרבן אינה בשבילה ולר"י נראה לקלירה חשיבא גרירה מדקאמר קלירה גוררת קלירה אבל ההיא דטחינה לא חשיבא גרירה דגרירהב שאינו יכול לכפר על ההצירה אא"כ תתכפר הטחינה עמה ואע"ג דשני זיתי חלב בהעלם אחד לא חשיבא גרירה מ"מ קלירה וקלירה שאני שהחתת בשגגת שבת והחתת בודון שבת וטעמא דמאן דאמר בסמוך דקלירה וקלירה אין מלטרפין היינו משום דלית ליה גרירה וקשה לרשב"ח לפי זה הוה מצי למצוח פלוגתייהו דאביי ורבא אפילו בשלשה קלירות כגון שקלר בשגגת שבת וזדון מלאכות וחזר וקצר בזדון שבת ושגגת מלאכות ונודע לו הראשונה וחזר וקלר בשגגת שבת וזדון מלחכות דלרבא הביא קרבן על הראשון שני נתכפר שלישי לא נתכפר ולאביי גם שלישי נתכפר: ממין אחד חייב פשימא. הוה מלי לשנויי הא מני רבן

גמליאל היא^ג כדאמרינן בסמוך: אגן אסיפא מתניגן לה. ^דאפילו הארישא הוה מלי לשנויי כגון שאכלו בשני תמחויין ולאפוקי מרבי יהושע דאמר תמחויין מחלקין אפילו לקולא אלא דניחא ליה לאוקמי כר׳ יהושע: משני מינין פשימא. אף על גב דלענין מלקות מלטרפין כדאמרינן בפרק בתרא דמס' ע"ו (דף סו.) ובמס' מעילה (דף יו:) לענין קרבן פשיטא ליה דאין מלטרפין:

קלירה גוררת קלירה. שניה בכפרתה וטחינה גוררת את הטחינה השניה ונתכפרו כולן דקיימא לן אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת וזה שעשה שתי קנירות בהעלם אחד שלא

קלת משל ראשונה סוף סוף העלם אחד הוא דלא נודע לו חטאו בינתים וידיעות [חטא] הוא דמחלקות הלכך חטאת זו שבאה על הקצירה וטחינה ראשונה אתרווייהו קיימא ונתכפרו עם הקלירה כל קלירות שעליו שנעשו בהעלם אחד ועם הטחינה נתכפרו כל הטחינות שעליו כשעשאן בהעלם אחד: אבל נודע לו על הקלירה. אחרונה שבודון שבת ושגגת מלאכות והפריש עליה קרבן הואיל ובקרבן זה לא שייכא טחינה שעמה דהא אכל חדא מיחייב אי הוה מתידעי ליה תרווייהו: קלירה גוררת קלירה. ראשונה: וטחינה שעמה. של רחשונה: וטחינה. אחרונה שכנגדה של ראשונה: במקומה עומדת. וכי מתידע ליה מיחייב עלה: קלירה גוררת קלירה. כמשפט דשני זיתי חלב בהעלם אחד הן וטחינה שעם קלירה ראשונה היינו משום גרירה דאף על גב דעיקר קרבן לאו משום קלירה דבהדה אתא הואיל ואיכפר ליה בהדי קלירה בתרייתה גררה לטחינה שעמה בהדה שהרי שתיהן היו תלויות בקרבן אחד ואין כפרה לזו בלא זו: וטחינה שכנגדה עומדת במקומה. דגרירה לגרירה לא אמרינן לאיכפורי טחינה אחרונה עם טחינה ראשונה משום שני זיתי חלב בהעלם אחד דהא קמייתא גופה בגרירה היא דמיכפרה: שם טחינה אחת היא. ואע"ג דקמייתא גופא בגרירה אתיא אמרינן גרירה לגרירה: ומי אים ליה לרבא גרירה. אטחינה שעמה קפריך דמגררה עם הקלירה ואע"ג דקרבן לאו אההיא קלירה איפריש דאינך

כולהו לאו גרירה איכא דקצירה וקצירה בהעלם אחד לאו גרירה היא דכל שם עבירה הנכפל כמה פעמים בהעלם אחד אין בו אלא חטאת אחת: ראשון ושני מתכפרין. שהרי בהעלמו היה: שלישי חין מתכפר. ולח חמרינן הואיל והשני מתכפר עם הראשון שבהעלמו ליגרריה לשלישי עמו בכפרתו ואע"ג דלא שייך בהדי

שעמה ומחינה שכנגדה במקומה עומרת אביי אמר מחינה נמי גוררת מחינה שם מחינה אחת היא ומי אית ליה לרבא גרירה והא איתמר אכל שני זיתי חלב בהעלם אחד ונודע לו על אחת מהן וחזר ואכל כזית בהעלמו של שני 9אמר רבא 1-הביא קרבן על ראשון ראשון ושני מתכפרין ג' אינו מתכפר הביא קרבן על השלישי שלישי ושני מתכפרין ראשון אינו מתכפר הביא קרבן על האמצעי נתכפרו כולן אביי אמר אפילו הביא קרבן על אחד מהן נתכפרו כולן בתר דשמעה מאביי סברה אי הכי מחינה גמי תגרר למחינה גרירה אית ליה גרירה דגרירה לית ליה ∘מילתא דפשיטא להו לאביי ורבא (6) מבעיא לר' זירא דבעי רבי זירא מרבי אסי ואמרי לה בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא יקצר ומחן חצי גרוגרת בשגגת שבת וזדון מלאכות וחזר וקצר ומחן חצי גרוגרת בזדון שבת ושגגת מלאכות מהו שיצטרפו אמר ליה חלוקין לחטאות ולא מצמרפין וכל היכא דחלוקין לחמאות לא מצמרפי יוהתנן יאכל חלב וחלב בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת אכל ∘החלב ודם ונותר ופגול בהעלם אחד חייב על כל אחת ואחת זו חומר במינין הרבה ממין אחד וזו חומר במין אחד ממינין הרבה שאם אכל חצי זית וחזר ואכל חצי זית ממין אחד חייב ימשני מינין פמור יוהוינן בה ממין אחד חייב

צריכא למימר ואמר ריש לקיש משום בר תומני הכא במאי עסקינן יכגון שאכלו בשני תמחויין ורבי יהושע היא סדאמר תמחויין מחלקין מהו דתימא אמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא קא משמע לן דלקולא לא אמר לחומרא קאמר והא הכא דחלוקין לחמאות וקא מצמרפי אמר ליה מר ארישא מתני לה וקשיא ליה אגן אסיפא מתניגן לה ולא קשיא לן משני מינין פטור צריכא למימר ואמר ריש לקיש משום בר תומני לעולם ממין אחד ואמאי קרי ליה שני מינין שאכלו בשני תמחויין ור' יהושע היא דאמר תמחויין מחלקין והא קא משמע לן דאמר רבי יהושע בין לקולא בין לחומרא מדסיפא מין אחד ושני תמחויי

ראשון: הכיח קרבן כו'. שכשהפרישו הזכיר בו שם אותו זית: הכיח קרבן על החמצעי נסכפרו כולם. ואין זה גרירה אלא כולם בהעלם של זה היו: אביי אמר כו׳. דאית ליה גרירה: בחר דשמעיה. רבא מאביי דאמר אפילו הביא קרבן על אחד מהם נתכפרו כולם דאית ליה גרירה הדר ביה איהו ואמר לההיא דלעיל דמיכפרה טחינה שעמה בגרירה: אי הדי. דכאביי סבירא ליה דאמר גרירה: **טחינה.** שעמה דאיכפרה בגרירה תגרור נמי לטחינה שכנגדה משום שני זיתי חלב בהעלם אחד: **גרירה** דגרירה. כי הך דטחינה קמייתא לא איכפרה אלא בגרירה דלא עליה ולא על קצירה שעמה בא הקרבן אלא דאגריר בהדי קצירה הלכך לא הדרה גרירה לבתרייתא משום שם טחינה: **מילחא דפשיטא להו.** דודון שבת ושגגת מלאכות וזדון מלאכות ושגגם שבת אין חלוקין לחטאות כדקאמרי דוה מתכפר בקרבנו של זה ולא אמרינן כשני העלמות נינהו וניחייב חד אזדון שבת ושנגת מלאכות וחד אשנגת שבת וזדון מלאכות ואע"ג דחד גופה דעבירה היא מספקא ליה כו": קלר וטחן. קלר או טחן: חור וקלר כו'. ולא נודע לו בינתים על חטאו: מהו שילטרפו. קלירה וקלירה לכשיעור ויתחייב מי הוי העלם אחד ומלטרפי או דילמא כשני העלמות נינהו ולא מצטרפין: **חלוקין לחטאות.** אי הוי כשיעור לכל חד אין אחד מהן מתכפר בקרבן הבא על חברו הלכך לא מלטרפי: הכי גרסינן וכל היכא דחלוקין לחטאום לא מלטרפי והא סנן כו': חלב וחלב. שני זיתים והפסיק ביניהם יותר מכדי אכילת פרס דהוו להו שתי אכילות: שאם אכל הלי זית וחור ואכל הלי זית. באותו העלם וכגון שלא שהה מתחילתו של ראשון עד סוף גמר אכילת אחרון יותר מכדי אכילת פרס ממין אחד מצטרפין: **צריכא למימר**. הא חדא אכילה היא דבשתי אכילות ליכא למאן דאמר חייב: **סוטני.** שם חכם: שני **ממחויין.** שני מיני תבשיל אחד ללי ואחד שלוק: **ורבי יהושע היא.** בכריתות דאמר תמחויין מחלקין לאוכל שני זיתים בהעלם אחד בשני תמחויין לחייבו שתי חטאות ואינטריכא לאשמעינן דלענין חלי שיעור מלטרפי דמהו דתימא בין לקולא כי הכא בין לחומרא כגון שיעור שלם אמר רבי יהושע דחלוקין הן וגבי שני חלאי שיעור פטור והיינו קולא וגבי שני זימים שלימים חייב שמים והיינו חומרא: ארישא מסני. להא דריש לקיש: אסיפא מסנינן לה. ולא איממר הכי: מכלל

כשגנה שבת וזדון מלאכות, בב׳ תמחויין חייב שתים כזדון שבת ושגנת מלאכות. ד׳ יהושע מאי היא, דתון ברטאות ודי באותר א״ר יהושע שמעתי שהאוכל מזבח אחד בה׳ תמחויין בהעלם אחת חייב על כל אחת משום מעילה. ואמרינן התם היכי דמי בה׳ תמחויין. ואמר שמואל (טעמא) [כאותה ששנינו חמשה דברים בעולה מצטרפין, הבשר והחלב והיין והסלת והשמן], וחזקיה אמר בחמשה אברים, וריש לקיש אמר אפילו באבר אחד בכתף, ור׳ יוחנן אמר בחמשה מיני קדירה, ור׳ יצחק נפחא [אמר] בה׳ טעמים. בחמשה אמינה, וריש לקיש אמר אפילו באבר אחד בכתף, ורי יותנן אמר בחמשה מיני קרירת, ורי ציחק נפחא (אמר) בהי טעמים.
והרי הוא כיון שהוא שני חצאי זית בכי המחיין כיה שאנו שם חיוב והטאות היא, וקתני מצטרפון וחיר הטאת, גם זה אציים
שחלוקין הן לחטאות והן מצטרפות. ושנינן מי סברת הא דריש לקיש משום בר תוטיני ארישא הוא דקתני שאם אכל כחצי זית
וחדו ואכל כחצי זית ממין אחד חייב, במלתא דחלוקין לחטאות מוקמי ליה כרי יהושע וכגון שאכל בב׳ המחריין. לא אסיפא היא,
דקתני סיפא אם אכל כחצי זית וחזר ואכל כחצי זית אחד משני מינין פטור, עלה אמרי צריכא למימר, ואמר ר״ל משום [בר]
תוטיני לעולם ממיץ אחד, אמאי תני בב׳ מינין, כנון שאכלן בב׳ תמחויין ורי יהושע היא נדאמרן תמחייין מחלקין בין לקולא ובין
לחומר אונים או מדברים שאין חלוקין לחטאות. ואקשינן אי הכי מדסיפא ב׳ חצאי מין אחד בב׳ תמחויין וקתני פטור,

שורה בהואכם של שני, (ו)אין השני גוררו לכפהר. וכן אם הפריש קרבן על השלישי, שלישי ושני מתכפרין, ראשון אין מתכפר שהרי לא היה בהעלמו של שלישי. הביא קרבן על האמצעי נתכפרו כולן שהרי כולן היו בהעלמו של אמצעי, אבל גרירה לא אית לית. ושנינן רבא כי אמר לה להא שמעתא לא (הוא') [הוה] ליה גרירה, כיון דשמע להא דאמר אביי אפילו הפריש קרבן על אחד מהן כולן מתכפרין, מ"ט כולהו בני ביקתא דהדדי נינהו וגררי להדדי, סבר ואמר איהו נמי גרירה. ואקשינן אי הכי (דרבא) [דרבה] כאביי סבירא ליה מים כולחו בני ביקתא דהדדי נינהו וגררי להדדי, סבר ואמה איהו נמי גדידה. אקשינן אי הכי נדרבא) נדרבהן כאביי טבייא ליה טחינה נמי דשגנת שבת הדר לטחינה דודון שבת. ושנינן קסבר רבה טחינה דשגנת שבת כיון דהיא עצמה גרירא היא לכפרה, לא גרדה אחריתא. וקיי״ל כרבה, דאביי תלמידיה הוא והלכתא כרבה. והא שמעתא דפשיטא ליה לרבה ולאבי דקצירה דודון שבת מצטרפת ונגררת עם קצירה דשגנת שבת דאע״פ שחלוקין לחטאות, מיבעיא ליה לר' זירא. דבעי ר' זירא קצר וטחן חצי גרוגרת בשגגת שבת וודון מלאכות ששתיהן חטאות הן, וחזר [וקצר] וטחן חצי גרוגרת בודון שבת ושגגת מלאכות שחייב שתים, מהו שיצטרפו שני חצאי גרוגרות, והנה קצר וטחן כגרוגרת להתחייב חטאת, אי לא. ואמרו ליה חלוקין לחטאת הן, דודון מלאכות ושגגת שבת חייב אחת על כולו. וזדוז שבת ושגגת מלאכות חייב על כל אחת ואחת. וכיוז שחלוקיז לחטאות שהעושה מלאכות

לאמן עב: על הגליון], ב) כרימות יא:, הגליון], ב) טי כרימות יא:,
 ג) שס יב:, ד) שס טו:, ה) עי גיר' רש"ל,

הגהות הב"ח

(A) גמרא דפשיטא להו לרבא ואביי וכו' דכעי מיניה כ' זיכא מכ' אסי: תום' ד"ה נרירה (3) וכר ומה שגוררת קלירה לטחינה שעמה: (ג) בא"ד אכל דטחינה שעמה חשיכא:

גליון הש"ם

נמ' אמר רכא הביא קרכן על ראשון. עי׳ מנחות דף פ ע״ב ובתוספות ד״ה כולהו חליפין: שם מילתא כולהו חליפין: שם מילתא דפשימא להו לאביי ורבא. ע" שנועות ד' יח ע"א תוס' ד"ה אי נע"ה: שם אבל חלב ודם. עי' לקמן דף פט ע"ב מוס' ד"ה אסורין:

מוסף רש"י

מהו דתימא אמר מהו דתימא אמר רי יהרשע בין לקולא. כגון אכל שני חלאי זיתים נשני מתחויין לא תלטרפין, בין לחומרא. דאם אכל שני יתים בשני תמחויין בהעלם זימים בשני תתחייון בהענם אחד חייב שתים, קמ"אל. ממיון אחד חייב אפילו בשני תמחויין ולא פליג ר' יהושע, דלחומרא קאמר (כריתות יב:).

רבינו חנגאל

קצירה (הראשונה) גוררת קבירה (הראשונה) לצירה, וכיון שמביא חטאת על קצירה של שגת שבת נתכפר לו וכן כיון שנתכפרה הטחינה . הראשונה שהיא מכלל הקצירה, שבשתיהו חטאת הקציה, שבשוניהן חטאת אחת הוא חייב, גררה נמי הטחינה הראשונה את הטחינה השניה ונתכפר בשלה. אבל אם נודע לו בקצירה שהיא בזדון שבת בקציוה שהיא בחון שבת ושגגת מלאכות שהוא חייב בקצירה חטאת אחת ובטחינה חטאת אחרת, (מביא) [והביא] בקצירה זו שנודע לו בה, קצירה זו גוררת הקצירה הראשונה גוררת הקציות ההפיבה ששתיהן קצירה ומעין מלאכה אחת הן, והטחינה הראשונה נגררת בכלל הראשונה, הקצירה . הראשונה . שהקצירה והאשונה אינו והטחינה הראשונה אינו חייב בהן אלא אחת, וכיון שנתכפר מקצתה נתכפר כולה. נמצא שנתכפר בקצירה וטחינה שהיא בקבית בשגגת שבת וזדון מלאכות בקרבן שהביא על הקצירה שהיא בזדון שבת ושגגת מלאכות. והטחינה שעימה עומדת במקומה, לכשתוודע לו מביא עליה חטאת. אחת היא. ומקשינן ומי אית ליה לרבה גרירה, והא אחמר אכל שוי זיחי חלב אתמר אכל שני זיתי חלב בהעלם אחת ונודע לו על אחת, וחזר (ונודע לו על אחת וחזר) ואכל (שני זיתי) כזית אחד בהעלמו של שני, . אמר (רבא) [רבה] הביא בהעלמו של ראשון, ואע״פ